mastussest ja heateggemissest ühtegi ei pea egga tea."

Wimaks mõtles: „Mis tehtud on, on tehtud, sedda ei sa ennam taggasi. Üks langenud innimenne ei wõi jo muud tehha, kui tõssise melega tõotada, keik kerget meelt mahhajätta, omma ello parrandada ja kindlaste selle mõtte jure jäda kunni otsani, se on õige mehhe selge arro."

Tõssi on, et innimenne hädda aeal paljo lubbab, agga on hädda möda läinud, siis on ka tõotus kaddund. Ommeti same nähha, kas würsti poeg sõnna peab.

Nüüd tulli se tund, mil ta jälle piddi mängima minnema. Temma seltsimehhed otasid jubba; agga aeg läks ühhest tunnist teise, ja rahhamees jäi tullematta. Seltsimehhed waatsid jubba ühhe teise otsa, mis se piddi tähhendama. Üks arwas tedda teisel hommikul tullewad; agga ta ei tulnud. Selle päwa arwasid tedda põddura ollewad. Nenda ootsid tedda jubba mitto päwa, ja nende lotus rahhasagi pärrast läks tühja.

„Nüüd piddasid seltsimehhed nõu, temmalt küssida, mis wigga temmale tulnud."

„Üks arwas: „Ärge küssige, merred saaksid tühjaks, kui sealt saaks ikka wõetud ja ei mitte tilka jure pandud, nenda on wist luggo temma rahhaga."

„Jälle arwas teine, et se rahha pudus ei wõi olla, sest tänna olli würstipoeg omma issa ellatand teendrile sadda rubla hõbberahha kinkinud."

„Kui nemmad nenda eddasi ja taggasi räkisid, astus noor würst uksest sisse, ütteldes: „Pange mitte pahhaks, mo kallid sõbrad, mis ma teile tahtsin üttelda: Minna ei mängi mitte ennam!"

„Kuidas nenda?" küssisid teised, „kas tahhate sedda rõmo mahhajätta? Mis on innimesse ello, kui temmal wahhest mitte nattukenne rõmo ei olle?"

„Sedda rõmo, kostis würst jättan minna iggawest mahha, sest ma tean nüüd teisi paljo parremid rõmusi, kui kaardimängi. Sedda wihkan ma omma südame põhjast!"